

ՏԱՍՆԵՐՈՐԻ ՏԱՐԻ

ՄԵԼԿ

Հարկան ցմբ 10 րուր, կն տարվան 6 րուր:
Առանձին համարներ 5 րուրկով:
Թիֆլիսում գրվում են միմյանց հարցադրանք մէջ:
Հասցեագրողները պետք է նշեն անունը:
Դրամա. Редакция «Мелк»

Խնայողությունը թույլ է տալու տպան 10—2 ժամ
(Ընդիմ կերպով եւ տան արեթից)
Ուղարկողները պետք է նշեն ինքուհի:
Ուղարկողները պետք է նշեն ինքուհի:
Խնայողությունը թույլ է տալու տպան 10—2 ժամ

ԲՈՂԱՆԻԱԿՈՒԹԻՒՆ

Հայոց և յունաց խնդիրները.— Ներքին Տե-
ղծութիւն. Նամակ վարչապետից.— ԱՐՏԱ-
ԹԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. «ΠΟΡΕΥΟΝΤΕΣ» լրագրի թղթ-
թանգարանը. Նամակ Թիֆլիսից.— ՀԵՌԱ-
ԿՐԻՆԻ.— ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.— ԲԱՆԱ-
ԹԻՐԱՆՆԵՐ. Երազ:

ՀԱՅՈՑ ԵՒ ՅՈՒՆԱՑ ԽՆԴ- ՐՆԵՐ

Հունաց խնդրի վճռվելուց յե-
տայ, հայոց խնդրի վճռվելու
հերթը կը գայ, լսում ենք մենք
ամեն կողմից:

Իսկ արդեօք հաստատ է
այդ և կարելի է արդեօք յոյս
գնել Եւրոպայի խոստումների
վրա: Արքան տարի է անցել Բեր-
լինի դաշնագրի կայացնելուց յե-
տայ, և ի՞նչ արաւ Եւրոպան
Թիֆլիսի Հայաստանի համար,
— ոչինչ: Ընդհակառակն Թիֆլի-
սաց հայերը աւելի վատ դրու-
թեան մէջ են այժմ, քան թէ
Բերլինի կոնգրէսից առաջ:

Եւ իրանք Թիֆլիսաց հայերը
ի՞նչ են անում այժմ, որ հայոց
խնդիրը չը մոռացվի յունաց խն-
դրի վճռվելու ժամանակ.... Այն-
պէս ոչինչ: Արանք միմիայն
զանգաւորում են իրանց դառն և
անտանկի դրութեան վրա, զան-

գատվում են, որ քիւրդերը և
թիւրքաց պաշտօնեաները նրանց
հարստահարում են, զանգաւո-
րում են որ Թիֆլիսի իր սովո-
րական նենգաւոր քաղաքակա-
նութեամբ մի կողմից աւելորդ
հարկեր է պահանջում հայերից,
իսկ միւս կողմից զինուորում է
քիւրդերին, բնակեցնում է քիւրդ
փախստականներին հայերի անե-
րում, հայերին անընդհատ երկիւ-
ղի մէջ պահելու համար....

Իսկ եւրոպական պետու-
թիւններից դարձեալ Ենդլիան է,
որ զոնէ ժամանակ առ ժամա-
նակ յիշում է հայերին, զոնէ
հարցումներ անելով պարլամենտի
մէջ Թիֆլիսաց հայերի դրութեան
մասին: Մնացած Եւրոպան կար-
ծես արդէն մոռացել է նրանց
զոյութեան մասին:

Արեւելեան խնդրի վերաբերու-
թեամբ Եւրոպան վարվել է եսա-
կան կերպով: Ենդլիան, զեռ Բի-
կոնսթանդուլի ժամանակ, իրան ցոյց
տալով արեւելեան քրիստոնեանե-
րի պաշտպան, հէնց որ ստացաւ
այն ինչ որ իր համար հարկաւոր
էր, Ապրոս կղզին և մի քանի
կէտեր Բոսփորի վրա, այլ ևս չէր
պնդում Թիֆլիսի քրիստոնեա-
ներին մարդավայել իրաւունքներ

տալու անհրաժեշտութեան վրա:

Եւստրիան մտքեց իր զօրքե-
րը Բանիա և Հերցեգովինա իրը
թէ այդ երկիրները խաղաղացնե-
լու և ժամանակաւորապէս գրա-
ւելու համար, Թիֆլիսաց բարա-
րութեան դէմ նրան պաշտպա-
նելու դիտաւորութեամբ, իսկ
վերջը կատարելապէս սեփակա-
նացրեց իրան այդ երկիրները:

Այժմ Վերմանիան կամենում
է զեր խաղալ արեւելեան խնդրի
լուծելու մէջ: Եւ նա էլ, ի հար-
կէ նոյնպիսի ետական նպատակ-
ներ կունենայ, ինչպէս Ենդլիան
և Եւստրիան: Վերմանացիները
անշափ ուրախ են, որ անգլիա-
կան դեսպան Վալէն Բերլին է
եկել իշխան Բիսմարկի հետ խոր-
հրդակցելու համար, նրանք սաս-
տիկ գոհ են որ, ինչպէս երևում
է, Եւրոպան Վերմանիային սյի-
տի յանձնէ արեւելեան խնդրի
լուծման գործի առաջնորդու-
թիւնը:

Վերմանիան ֆրանս-գերմանա-
կան պատերազմից յետոյ հասաւ
իր փառքի ամենարարձր կէտին,
նրան պակաս է միայն մի բան,
այն է զեր խաղալ արեւելքում,
ունենալ մի յենակէտ արեւելքում:
Եւ ահա այժմ իշխան Բիսմարկ,

նոյնքան քիչ հոգալով արեւելեան
քրիստոնեաների վրա, որքան նը-
րանց մասին հոգաց Ենդլիան և
Եւստրիան, կաշխատէ կաշառք
առնել Թիֆլիսից, այսինքն մի
որ և է ծովեզերայ տեղ, մի նա-
ւահանգիստ սեփականացնել, իսկ
յոյներին ու հայերին կը թողնի
առաջվայ դրութեան մէջ:

Հունաստանը զոնէ ունի իր
անկախութիւնը, նրա համար,
ինչպէս ասում է ռուս «Պորիա-
դոկ» լրագրի Ս. Պօլսի թղթա-
կիցը, մի քանի երկիրների ձեռք
բերելը շուայլու թիւն է:
Իսկ Թիֆլիսաց հայերը ոչ թէ
աւելորդը, ոչ թէ շուայլութիւն են
պահանջում, բայց ամենատանհրա-
ժեշտը որ և է ինքնավարութիւն,
մի փոքր ի շատէ մարդավայել
կեանքի իրաւունք: Ռուս լրա-
գրի թղթակիցը խօսեցնել է տա-
լիս յոյներն և հային և շատ ու-
ղիկ է նկատում որ եթէ հայը
ինքն իր համար ոչինչ չանի, նը-
րան օգնող չի լինի: «Աստուծու
վրա յոյս դիր, ասում է յոյնը
հային, բայց և ինքը թոյլ և
անհոգ մի լինիր»:

Եթէ հայերը չիմանան իրանց
վրա դարձնել ամբողջ Եւրոպայի
ուշադրութիւնը յունաց խնդրի

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԵՐԱԶ

Դեռ եւ Նիկիտի փողոցով դէպի ցնեղօրա-
կան կամօտար մի քանի տեղեկութիւններ տա-
նալու համար Գեղեցիկ, սուք զարման որ էր.
անշուշտ զարմանքի թիւը, ինչպէս սովորաբար,
շատ մեծ էր. միայն ամեն բան երևում էր ինձ
հարթ: — Նոյն փողոց, նոյն մարդիկ, բայց
կարծես թէ ամեն բան փոխված լինէր: Անցնող-
ների զննքի արտայայտութիւնը բոլորովին ու-
րիշ էր. առաջվայ փոխկուտ, մեղմ և նայալիկ
այլ ևս չէի հանդիպում, մաքուր ասում էի.
Վերջի այդ ամբողջ բազմութեան ծննդ և աւել
դէ է այսօր, որ այդպէս դուրսի, ուրախ շա-
տով անցնում են: Եւ համապարհ շարունա-
կում էի, բայց երբեմն այնպիսի խօսակցութիւն-
ներ էի անցնում անցնում, որ մնում էի չվա-
րած.— որ ցնդելով այդ տեսակ խօսքեր լսել
Նիկիտի փողոցում, զաւանդակայելի բան էր:
Եւ ամեն բան այսպէս էր թէ՛ անկէ ևս և պո-
մփոխված այդ տեսակ խօսքով մարդկերանց օ-
միքից էր բանի, բայց ի զուր էի սպասում. փո-
րոքում կանգնածները հանգիստ շարունակում էին
իրան խօսակցութիւնը. իբր շատ սովորական
բան. Երբեք պոլիցիականների ուշադրութիւնը
չարժան էր ուրիշ բանի վրա, մտածեցի եւ և
այնպէս էի շուտով անցնել այդ փողոցից:
Թեպէս ինչքան էլ այս և այն կողմը նայում
էի, ոչ մի պոլիցիական չէի տեսնում իր կատար-
ական հաշուառով, զինուորական ոտքից մինչև
զուր....

Սա ինչ անկարգութիւն է, մտածեցի եւ...
— Անցէ՛ք, անցէ՛ք, պարսններ, խնդրեմ զը-
դոյշ եղէ՛ք, փողբիկ երեխային ոտքի տակ
չը գցէ՛ք, լավցեա՛ւ մի մեղմ ձայն և նոյն
բայելին մէկէ քննող մեկնակցով դէպի երեխան,
հեռացրեց նրան անզգայն անցնողից:

Յետ նայելի. իմ հանգիստ կանգնած էր պոլի-
ցիականը, թեպէտ նա շատ քիչ նմանութիւն ու-
ներ մեր կեանքի այժմեան հաստատութեան
բնկե-
րակցու հետ, նա ոչ ոքին օժիբից չէր բռնում և
կառաւարդներին իր զօրեղ թրի հարուածի աղ-
ղեցութիւնը զգալ չէր տալիս:

— Է՛յ, բուզդի՛կ, ուր ես:
— Դուք.— պոլիցիական:

— Միթէ չէք տեսնում, առաջ նա ծաղայով ինչ
էք կամենում... Եթէ դուք չտապաւում էք, հա-
նել արտառականների ժողովին, դուք պէտք է
գնաք աշ կողմը, աւելացրեց նա նայելով ինձ
վրա, իբր մի գուռապաշտ: Այսօրվայ ժողովը
շատ հետաքրքիր է լինելու....

Աչքերս տրտնելով անցայ: Միթէ քնած եմ,
մտածում էի եւ:

Հասնելով Պատամին, իմ զարմանքը չափ ու-
տանան չուներ.— մի խումբ ցրդողների բարձր
ձայնով այնպիսի լրտպիւնների անուններ էին
տալիս, որ մտքու տկանը կնի ծակում:

— Տուեցէ՛ք ինձ «Голосъ», «Новое Время» և
«Молва» զինքի նրանց:

Նրանք ինձ վրա այնպէս նայեցին, կարծես
թէ ես լուսնից եմ ընկել:—

— Այդ լրագիրները վաղուց արդէն զարգարել
են, պատասխանեց ինձ մի հասակաւոր ցրդող....
Մենք ունենք այժմ «Реформа», «Либераль», «Ра-
дикаль», «Народникъ», կայ և «Консерваторъ»,
նոյնպէս և «Свобода слова», իսկ եթէ կամե-
նում էք զուարեանալ, գնեցէ՛ք «Искра».... Նայե-
նում էք զուարեանալ, գնեցէ՛ք «Искра».... Նայե-

ցէ՛ք այս կարիկատուրի վրա... Նման է չէ... ներ-
քին գործերի մշակաւորին լաւ են ներկում....
թէպէտ նա վատ միմիայն չէ, բայց նրա վերջին
կարգադրութիւնը....

Հասալով մտայ Պատամի խանութներից
մէկի մէջ և սկսեցի քիթիս տրտնել և հա-
յելու մէջ նայել, մտածելով թէ զուցէ
ցնորդել եմ: Բայց ինձ վրա ոչ ոք ուշադրու-
թիւն չէր դարձնում: Եւ կրկին վերադարձայ
Նիկիտի փողոցը հաստատեմ լինելով, որ մի
առանձին բան պէտք է պատահի, բայց ի զուր,
առանձին ոչինչ չը պատահեց, փողոցային
կեանքը սովորաբար ետում էր և մինչև անգամ
Ա. Կրասնովսկի գրասենում էր անկողով, հանգիստ
զննելով: (Բայց ինչպէս կարող է «Голосъ» լրա-
գիրը չը հրատարակվել, մտածեցի եւ և զինքի
մտաւայ փողբիկ խանութը, ուր ծախվում են
լրագիրները:

— Ի՞նչ է հրատարակում այժմ Կրասնովսկին,
հարցրի եւ խանութպանին:

— Դուք ո՞ր տեղից էք գալիս, նա վաղուց
արդէն «Либераль» է հրատարակում:

Ի՞նչ բաներ եմ լսում ու հրաշքներ տեսնում,
միթէ այդ բոլորը իրողութիւն է. զուցէ եւ
հարցում եմ... Դեռ եմ առաջ և հանդիպում եմ
բարեկամիս.— Սերգէյ Նիկիտիսկին, որին հինգ
տարի տեսած չէի, նա գնացած էր Պենն-
գա, այն երկրի կլիմայական պայմանները ու-
սում և հրատարակում:

— Ինչ հրաշքով եկաք դուք այստեղ?

— Առանց հրաշքի, ես վաղուց այստեղ եմ....

— Եւ... առանց երկիւղ կրելու....

— Ինչու պէտք է երկիւղ կրեմ, զարմացաւ
նա.... զուցէ կարծում էք, որ իմ զաւաթառու-
թիւնը լսելու շատ ժողովուրդ չի գայ....

— Ինչ զաւաթառութիւն, ինչ էք ասում:

— Բարեկամ, Զինատանից իմ չէք գալիս,
միթէ աֆիշաները չէք տեսել: Եւ նա սկսեց
բարձր ծիծաղել... Անն նայեցէ՛ք: Այդ տեսելով
նա ցոյց տուեց մտաւայ մի ասն պատի վրա
կայրած առաջին տառերով տպագրած աֆիշան:

Կարգացի և արտաքինացի:

— Է՛ր, ինչ է, համաձայն չէք... լաւ, լաւ,
այժմ ես գրողված եմ, գնալու եմ արտաքինա-
նորի ժողովը, բայց կը խնդրեմ այցելել ինձ մի
ուրիշ անգամ....

— Իսկ Նիկիտայ Նիկիտիսկին... նա զեռ այն-
տեղ է, հարցրի եւ ցած ձայնով....

— Ինչպէս չէ, նա այնտեղ ժողովրդական ու-
սում և հրատարակում:

— Ուսումնարանի վարժապետ....

— Այո, ինչու էք զարմանում:

— Իսկ Կարմիրը ո՞րտեղ է....

— Նա կառավարի է բնկերական սկզբունքի
վրա հիմնված մի ֆարքիկայի, վարենտի նա-
հանգում....

— Բնկերական.... ֆարքիկայ....

— Ինչ էք իմ ամեն ասածների վրա զարմա-
նում: չը լինի թէ այդ բաները ձեզ գուր չեն
գալիս....

Բայց եւ բարեկամս արդէն մնաւ բարեկամ
հեռացայ նրանից, քայլերս ուղղելով դէպի թա-
րանական հրապարակը, Բարձրացայ ինձ լաւ
ծանոթ անգղալուսնի, մտնում եմ և հանդի-
պում եմ զոմապանին:

— Ինչ էք կամենում, զինք նա ինձ:

— Զննդարական կամօտան եմ ուղում գնալ:

— Ի՞նչ ցնեղօրական կամօտան. զա էլ վա-
ղուց չը կայ: Այո, պարեն, շատ ժամանակից նա
ոչնչացրած է:

— Մտքորում էք ինձ, ինչ է....

— Ինչպէս կարելի է պարեն. ես փառք Աւ-

լուծման ժամանակ, եթէ չը կարողացան վճռել տալ և իրանց խնդիրը յունաց խնդրի վճռելու ժամանակ,—այնուհետեւ կարող են համոզված լինել որ նրանց խնդիրը կը բնի յաւիտենական բնով և թիւրքիսն այնուհետեւ ամեն ջանք գործ կը դնի թիւրքաց Հայաստանի հայերին երկրի երեսից կատարելապէս ջնջելու:

Եւ այդ նպատակին հասնելը նրա համար դժուար չի լինի: Եւ կը բնակեցնի հայերից ամեն նախիտ բնակված տեղերում մահամտականներին, մի և նոյն ժամանակ կը սպառի հայերի տրտեսական ոյժերը անտանելի հարկեր պահանջելով նրանցից,—և ահա հայերի մի մաս կոչւնանայ նոյն իսկ իր հայրենիքում, կամ կը խառնվի մահամտականների հետ, կը լուծվի նրանց մէջ, իսկ մեծ մասը կը թողնի իր հայրենիքը և կը գաղթի ուրիշ երկիրներ:

Երբ որ մի ժողովուրդ, մի ազգ ինքն ոչինչ չէ անում իր համար և ամեն օգնութիւն սպասում է միմիայն օտարներից,—նրա վերջը միշտ այսպէս է լինում:

Դ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱԽԱ ԳԱՂԱՐԵԱԳԱՏԻՑ

Փետրվարի 10-ին

Վարդապետում չը նայելով որ այս տարի (Մշակի) բաժանորդագրութեանը, շատ չեղան, իսկ մի ուրիշ լրագրի բաժանորդները, չորսիս նրա բարեկամաց, որոնք զոռով որոնց պատա-

տուայ ինքս լաւ յիշում եմ ջնջարական կոմիտեան, մինչև անգամ այնտեղ գումարան եմ եղել: Բայց նա վաղուց էլ չը կայ:
—Ուրեմն ինչ տեղ է նա այժմ:
—Ոչ մի տեղ, իսկ եթէ մեզ հարկուր են տեղեկութիւններ, կը խնդրեն զնալ փողոցի այն ուղղութեամբ, ասաց նա ցոյց տալով մեռածով զեղի աջ կողմը, ուր առաջ գտնվում էր տղազբան գործերի գլխուր կառավարութիւնը:
—«Առաջ», իսկ այժմ... բան չեմ հասկանում... զմեզ կարելի է:
—Դեմում եմ նախանշան, այնտեղից ինչ խելոյն տարան կարենա, ուր սեզանի առաջ մի շոր ու ցածաք, բարձրաձայն մարդ է նստած:
—Եւ կը կամենայի մի լրագրի հրատարակել զինքն սեզանի մաս նստող պարտնի և խնդրում եմ թոյլտուութիւն:
—Հասցե՞ք... քայքայ ինչ կարիք ունէք թոյլտուութեան մէջ...
—Ուրիշ ինչպէս կարելի է:
—Ոչանցե՞ք մեզ միայն մեր գիտաւորութիւնը, ուրիշ ոչինչ: միթէ կամենե՞ք մեզ յայտնի չնա:

—Ներքե՞ք խնդրեմ, քայքայ եւ կը ցանկանայի ճիշտ տեղեկութիւններ ունենալ: Այդ տեսակ գործին յաջողելով մի բաւական մեծ գումար և ի նկատի ունենալով այժման արամադրութիւնը, եւ ինչ շատ բազմաթիւ կը համարէի, եթէ մեր գերազանցութիւնը ինչ նախադէպ տեղեկացնէր թէ ինչ հարցեր կարող կը լինեն քննարկեան ենթարկել: Երկուսի համար՝ նախնադատների մասին կարող եմ գրել...

Գարնը երկար նայեց ինչ վրա է մտաւ:
—Մեզ ինչ փոյթ, թէ ինչ հարցեր կը յարուցանէք: Գնեցե՞ք ինչ հարց կը կամենաք, իսկ եթէ մէկը ընտանեկան պատին կը դիպէ, և

հում կին, զրեղ կին տալիս որան և նրան, բայց այսուամենայնիւ Վարդապետի համարապետութիւնը աւելի համակրում է «Մշակին» առհասարակ, և նրանք, որոնք ստում են «Մշակը», զարմեալ մեղքից մեռնք են իրում նրա համարները կարգադրու համար:

Այս օրերս լսեցինք, որ իբր թէ Մանկունին մի նշանաւոր անձի մաս պարկեցել է տակով: «Եւ 22,000 թուրք ժախտելի և խթաններ պատրիարքութիւնից հանել տուի, հիմա էլ 50,000 տկտը է ժախտեմ և Ներսէսին էլ հանել տամ պատրիարքութիւնից»:

Եթեմանիք 1880 թիւն, ինչպէս լուծւում են, 190,740 թ. 18 կ. արդիւնք է տեսցել, իսկ ծախս է արել 90,740 թ. 18 կ., ուրեմն կը մնայ 100,000 թ.

Մինչդեռ անդամների մէջ այժմ դեռ է խաղում տաթիկայի կայսերապետ: Վարդապետի հաշտարար դատարանի մի գրագրի ծառային, տեսնելով իրան երկրացի (տաթիկացի) լինելը, բերեց իրան մաս, և այս մի քանի տարի է որ թոյլ է տուել սինդուզ գրագրութիւն ստորելու և այս օրերիս թարգմանի պաշտոնը յանձնեց նրան, չը նայելով որ կային նրանից ընդունակ ծառայողներ սինդուզում: Ուրեմն էլի մնաց սինդուզը առանց թարգմանի և ծանոթութիւնը մնաց միայն աստիճանաւորաց վրա, ինչպէս մինչև այժմ, սա միայն ունիլ տկտը է ասանայ, ինչպէս երեսմ է, և Գրիգոր կայսերապետի սենեակում խորված պատրաստի շարքաթիւ և ուրաթ օրերը: Յիշեցնում ենք, որ 7-րդ պարբերութիւնով 4-րդ յոգուածի III հատ. օրինաց 1857 ամի 5 4 պարբերութիւնով նոյն յոգուածի և նոյն հատորի 1876 ամի արդիւնք է հարկատուներին, (որոնք ուսման միջոցով եւ չունեն) ընդունել տկտութեան ծառայութեան մէջ:

Մի զարմանալի կտիւ Գիւրգիսի յառաջորդ փոխադրու կայսերապետը, որ այժմ գտնվում է Էթիոպիայում, յանձնարի 30-ին գնում է կաթողիկոսարանը կաթողիկոսի հետ խառնելու մի քանի հարկուր աստիճանների վրա: Մանկունին առաջ է դուրս գալի և չէ թոյլ տալիս ներս մտնել, քաշում է կայսերապետին այնպէս արագութեամբ, որ իսկեղ առաջնորդի փերաթիւ փէշը ճգնում է: Փոխադրու կայսերապետը յետ է գտնում և մի քանի բառեր փեր տալի Մանկունու գլխին և վերջանում է այս սրբազան պատերազմը նրանով, որ Մանկունին նրանցում է չափերնորին քաշելով դուրս ձգել փնարանից ու փոխադրուին և այժմ բանտարկված կայ մի սենեկում Մանկունու հրամանով և մի թւանքի պահպան փրկել կանգնած:

Կամ մի ուրիշ գեղծում կանէք, զա ընդհանուր դատարանի գործն է, տեսնում եմ, որ զուգիւրաւորութիւն ունէք յետադէմ լրագրի հրատարակել և բարեկամարար խորհուրդ եմ տալիս մեզ իրար փող չը ծախել:—այդ գործը ազդութիւն չէ կարող ունենալ...

—Գուք կարծում էք...
—Սեպտեմբ. 24-ով տկտը է՞ կարգայ այժմ ինչ աստիճաններ, կը խոյնէ... օրինակներ եղել են... բայց եթէ կամենաք մի էման, ժողովրդական թերթ հրատարակել,—զա հասկանալի բան է...
—Ժողովրդական, այն էլ կատարելապէս ազատ լրագիր...
—Ուրիշ ինչ կերպ, գուցէ մտածում էք մերցութեան մասին, մրցութիւնից մի վախենաք, մեք ունենք հարկուր միլիոն գրագէտ ժողովուրդ, ուրեմն կարգադրենք շատ կանենաք, եթէ լաւ աշխատակիցներ մեռք բերէք:

—Եթէ գիւղացին կարող է... իսկ երաւտութիւնը, չը վնասած հարկերը...
—Ե՛րբ, ինչ տեղ, միթէ նուազիր կար այդ մասին, առաւտեան լրագրիներում երաւտութեան մասին բան չը կար:
Գարնը այնպէս զարմացած էր, կարծես եւ նրան մի չեղած բան հարցադրէր:—Եւ այդ ասում եմ ընդհանրապէս, նկատելի եւ:
—Դա մեր երեսկայութեան մէջ է, փառք Աստուծոյ, այդ տեսակ բան վաղուց էլ չէ լուծւում: Գիւղացիները ունեն բաւականապէս չոք, իսկ եթէ նորից հարկուրով, կարող են ընտելիլ ուր կը կամենան. կառավարութիւնը ամեն կերպ նպաստում է գիւղացուն: Յիշում էք, ինչպէս «ԱՅԵՐԱՅԷ» լրագրին ծագեցին, երբ նա բողոքեց հայրին հարկերի պակասացնելու զեմ և պաշտպանում էր այն միտքը, թէ տկտը է փառապաշտի պահանջով հարկերը փոքրացնել:

Փետրվարի 1-ին Վարդապետից Վարդապետանալ փոքրագրութիւն, որ ինքնապաշտի ժողովարարութիւն էր անում, բերեցին Էթիոպիան, տարան փնարանը, առնելով նրանից մին, ժամացոյցը և ինչ ունէր, բանտարկեցին Վարդապետի մի տար սենեակի մէջ, որտեղ դեռ մինչև նիւայ չէ վաղված. մտադիր են Սեան ուղարկելու:

Իրան նուաւ պահող մարդկանցից, եկեղեցում ամենից շատ ծանր գնող, տէր պողոմեան միայն մեռքին համարող երկարամիտք կայսերապետին յանձնարի 26-ին, զիւրը ժամը մէկին, Վարդապետի փողոցումը կախնու մէջ կախված են գտնում: Ան հասկացիք ընթերցող... և հանապի մեղ համար սատ ազգիմովին, վաղ մեզ...
Ա.

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

«ПОРЯДОКЪ» ԼՐԱԳՐԻ ԹՂԱՅՈՒԹԻՒՆԸ

«Порядокъ» լրագրին Ե. Պօլսից գրում են հետեւեալը յանձնարի 30-ից: Սիւրբաց կառավարութեան անբարոյականութիւնը և փառութիւնը այնպիսի կորստաբեր ազգեցութիւն են ունեցել թիւրքաց մայրաքաղաքի մէջ բնակվող Բ. Գրան հպատակ գաւառական ազգութիւնների վրա, որ քաղաքականապէս քայքայված այդ հասարակութեան մէջ ընթաց մի ծանապարհորդ են թարկվում է շափից գուրս մեծ տանջանքների: Ընդ որ մէկի հետ մարդ ծանոթանում է և կարծում է որ լաւ ծանօթ է ընտրել, իսկոյն մէկ ուրիշը սրտացաւութեամբ նկատում է. «Գարն, հարկուր եմ համարում մեզ գզուլացնել, որ զուգիւր գործ ունէք մի ամենապատեղաւոր մարդու հետ»:
Մի ուրիշ տեղում այցելում եւ որ և է հասարակական հիմնարկութիւն, կամ մի յայտնի գործիչին և խնդն նկատում եւ, որ հարկուրաւոր աշխեր հսկում են քո վարմունքներից վրա, որպէս զի իմանան, թէ զու Ե. Պօլսի մէջ եղած պետութիւնների ներկայացուցիչներից որի գործակալն եւ: Մինչև անգամ գրանելու ժամանակ ամեն կողմից աշխատում են լսել մի որ և է բարձր

Դա վարկեցովի յոգուածն էր, այդ հասկանալի է, որովհետեւ նրան մեռնում չէ այժմ սաղացնել իր աղբանքները, քանի որ ընկերական սկզբունքի վրա հիմնված գործարանները նրան մեծ ֆրաս են հասցնում... Բայց կարծեմ զուգիւր և քո զուգիւր, ընդմիջեց նա ինքն իրան, գուցէ կը կամենայի բռնի գրանել...

Գարը երեսմ էր, որ նա ինչ ցնորվածի տեղ երկուսնում, թէպէտ եւ էր նրան ցնորված համարում:

Հրամարական առնելով ինձանից, նա մեռք սեղանով կրկնեց. «Եթէ թիւից կուզենաք, այս տան հանդէպ օրագրան թիւից կայ, որ միշտ պատրաստ է կարտեսներին օգնելու»:

Դուրս եկայ և իրան ինքս սեղանի կապանել իմ ուղեղին առաջ լինելու մասին: Դեռ այդ խառնակութեան տպաւորութեան տակ, հանդիպում եմ յանկարծ իմ երկու ծանօթներին թէ թիւ տուած—մի առաւ երկուստարդի մի գեղեցիկ նրկուտ նաւ:

Երկուսն էլ մտնեցան ինչ ուրախ զեմով:

—Տղադրական վարդութիւնից էք գալիս, երեք տեղեկութիւնների համար էք գնացել:

—Այո, մի քանի տեղեկութիւններ էին ինչ հարկուր:—Իսկ զուգի ինչպէս էք:

—Փառք Աստուծոյ, լաւ ենք. նորերուս պատկեցայ. խնդրեմ ծանօթ լինէք. իմ կինս:

Եւ շփոթեցայ, լաւ գիտենալով որ բարեկամս վաղուց արդէն պատկեմ էր...

—Ենթադրում եմ...

—Դուք, իսկ ծանօթ էիք իմ առաջնայ կնոջ նաւ. գիտե՞ք նա էլ մարդու գնաց...

—Ինչպէս թէ նա էլ մարդու գնաց:

—Ինչ կայ զարմանալու: Երկուսն էլ ապահարան ստացան:

—Եւ զուգի պատկեցայ:

արտասանած բառ, նրան առանձին նշանակութիւն տալ և ծախել քո ասածները մի քանի արծաթի համար: Կաշառակերութիւնը և ընդհանրացած լրտեսութիւնը՝ արաք այն յատկանիշներն են, որոնք զարգարում են այստեղի իտալիկեցիային, գրականութեամբ պարագլուներին, լինեն նրանք յոյներ, հայեր, թիւրքեր թէ այստեղի կեանքին ընտելացած եւրոպացիք:

Սիւրբաց տիրապետութիւնը այսպիսի քայքայող ազդեցութիւն ունի և այս հետեւեցնելի է հասցնում միջազգային նշանաւոր շահերի փոխադարձ ընդդիմադրութիւնը... Սայանի է, որ նշանաւոր ազգութիւններից Ե. Պօլսի մէջ գերակշռում են հայերը և յոյները: Այն օրից, երբ յայտնվեցաւ Շուշաւտանի անկախութիւնը, Էթիոպիան անուանված յոյն տատիճանաւորները կատարելապէս զրկեցան թիւրքերի հաւատարմութեան: Եթէ այժմ թիւրքաց ծառայութեան մէջ պատահում են յոյներ, գրանք կտրել են ամեն տեսակ ազգային կապերը իրանց ցեղակիցների հետ: Դրանց թիւից են՝ Մուսուրուս-փաշա, Վարաթեզ-գորի-փաշա, Չոսեմ-գեւա-սէյ և այլն: Բայց այսպէս չէր հայ աստիճանաւորների գրութիւնը մինչև վերջին ժամանակները: Չունենալով ազգային և քաղաքական որոշ ձգտումներ, հայերը հեշտութեամբ փոխարինեցին յոյներին, որոնք պետական ծառայութեան տեղ սկսեցին առևտրով պարպել: Այդպիսով թիւրքաց ծառայութիւնը լցվեցաւ անթիւ հայ էթնիկներով, որոնք պարծենում էին յոյների առաջ իրանց գրութեամբ, ուշադրութիւն չը դարձնելով այն հանգամանքի վրա, որ մի քանի հարկուր տեղեկած հազուադէպով, որոնք կարծեմ էին նոյն իսկ հազնող էթնիկների հաշու, թիւրքաց կառավարութիւնը ծածկում էր նրանց միլիոնաւոր ցեղակիցների տխուր փնջեր:

Բայց այստեղի քրիստոնէայ կանայք ամենամիթիւրական կրեւոյթ են կազմում: Այդ իրողութիւնը ազգացուցանելու համար եւ շատ փաստեր կարող էի մէջ բերել:

—Հասկանալի բան է, նախ հաշտարար գաւառի մաս գրաւոր համաձայնութիւն կայացրելը, իսկ յետոյ պատկերացանք:

—Ուրեմն մեր ամուսինը ուղղափառ գաւառութիւն ընդունեց:

—Ինչ հարկ կայ. միթէ նա կամենում է:

—Բայց օրէնքները...

—Դուք մեզանից նոր օրէնքներ էք նստում բարեկամ, միթէ մեք խզնի ազատութիւն չունենք... առանց խզնի ազատութեան միթէ կարելի է...

Բայց եւ էլ չէ լուծւում: Թողնելով ծանօթներին, եւ առանց յետ նայելու սեղանի փախել: Կանգնելով, որ եւ իրան գտնվել եւ Շարունակ վաղում էր փողոցներում, մեկնեաւ ծաղկում էին ամեն բաղձ պատրաստ էր վայր ընթելու... Այնտեղ էր մայն հանել, քայքայ մայն չէր գուր գալիս... վերջապէս բոլոր ոյժերս լարեցի և—արթնացայ:

Աչքերս տրորելով աշխատում էի ուղիք գուր մերձակայ սենեակից մայնը կին լուծում: Մի տեսակ մտաւ բարեկամս, Գ. Վարկեցով, որի տունը եւ հիւր էր գտնվում: Եւ պատահմամբ քննել նրա առանձնատնակում լրագրի կարգադրու ժամանակ:

—Գնա՞ք, ընթերցե՛ք պատրաստ է, բաւական է ինչքան քննեցէք. զէ՛ն, եկէ՛ք, եկէ՛ք և պատեցէ՛ք մեզ մեր կրթները...

Եւ անցայ իմ բարեկամին հետ հարեան սենեակը, քայքայ է հարկել կրթներս չը պատեցի վախճանով թէ ինչ կը ծագին և աւելի լաւ մար համարեցի լսել ընթերցի ժամանակ հիւրերի տուր վերադարձութիւնները Ախալ-Տեկիէ և Երթաղներին մասին:

(«Անի» անապոյից)